

Схема 2.2. Диалектните групи по Т. Венцел и Л. Черенков (1976)

Групи	Диалекти (регионални и групови имена)
I група	Северна Русия (руска рома, халадитка рома), Латвия, Литва и Естония (лотфика рома), Централна Полша (полска рома, фелдитка рома)
II група	Синти (Германия, Франция, Австрия, Северна Италия, Полша, СССР, Югославия)
III група	Северна и Източна Словакия (сервика рома), Южна Словакия и Северна Унгария (унгарски роми)
IV група	България, Македония, Южна Сърбия (ерлидес), Румъния, Молдова (урсари), Крим, Централна България (дръндари)
V група	Румъния, Молдова (калдерари, ловари), Южна Югославия (гурбети)
VI група	Украйна
VII група	Финландия
VIII група	Уелс

И други лингвисти предлагат класификация на съществуващите диалекти. Всички те обаче в една или друга степен се позовават на вече направени и публикувани класификации. Изменят ги и ги допълват съвсем малко (Т. Кауфман 1979; Н. Борецки и Б. Игла, 1991).

През 90-те години на XX в. започва отново оживена дискусия между лингвистите по въпроса за класификацията на ромските диалекти. П. Бакер и Я. Матрас (1997) въвеждат нова система с четири групи, които определят като “йерархически равни”: балкански, влашки, северни и централни. По-късно тя се използва по-често от П. Бакер (1998), В. Елшик (2000), и се доразвива и усъвършенства от Н. Борецки (2000).

Етнолозите Е. Марушиякова и В. Попов (1993:114) също правят класификация на ромските групи в България. Представям я в предложената й пълнота, въпреки че тя има етнографски характер (Схема 2.3).